

Arrest

nr. 83 371 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 9 mei 1985 in Nazran (Ingoesjetië).

Op 19 november 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 december 2010 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 maart 2011 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 31 mei 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag.

Op 20 januari 2012 diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 24 januari 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot inoverwegingname van uw derde asielaanvraag.

Op 9 februari 2012 diende u samen met uw man M.-B. E. (...) (OV X) uw vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u uw Russisch binnenlands paspoort voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vierde asielaanvraag baseert op de problemen die uw man kende in uw land van herkomst. Al uw problemen bleken verbonden te zijn met de problemen van uw man (CGVS vrouw, p. 2; CGVS vrouw 6/12/2010, p. 4). In het kader van de vierde asielaanvraag van uw man M.-B. E. (...) (OV X) nam het Commissariaat-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarom kan het Commissariaat-generaal ten aanzien van u evenmin besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan het Commissariaat-generaal de beslissing van uw man M.-B. E. (...) (OV X) nam, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw vierde asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw vorige asielaanvragen in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 3-4). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw vierde asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 23 december 2010 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

De brief van de NGO Mashr vermeldt als uitgiftedatum: 18 januari "2011", terwijl de in deze brief beschreven incidenten zich deels in 2012 voordeden. Het feit dat deze brief een foute uitgiftedatum bevat, doet vermoeden dat dit een aangepaste standaardbrief betreft. Deze brief heeft bovendien een gesolliciteerd karakter. U stelde dat de broer van uw vrouw naar de NGO ging en vroeg of ze iets konden doen (CGVS, p. 6). Het is in dit verband opvallend dat in de brief staat dat uw schoonbroer K. (...), de broer van uw vrouw, zich tot Mashr richtte met het verzoek de informatie na te trekken en te bevestigen dat uw vrouw op onwettige wijze vervolgd werd door medewerkers van de speciale diensten; i.e. de autoriteiten, terwijl uit de verklaringen die uw vrouw op het Commissariaat-generaal aflegde in het kader van haar eerste asielaanvraag nergens blijkt dat zij voor haar vertrek uit de Russische Federatie door de autoriteiten zou zijn vervolgd, maar wel door wahabieten, meer bepaald door twee mannen met een baard over wie ze zich niet meer herinnerde en die tegen haar hadden gezegd dat ze in geen geval naar de politie mocht gaan (CGVS 6/12/2010, p. 5). U wist verder merkwaardig genoeg niet waar de hoofdzetel van de NGO is, hoewel deze informatie letterlijk in de brief wordt vermeld (CGVS, p. 6). U verklaarde tot twee keer toe dat in deze brief vermeld wordt hoeveel wettige en hoeveel onwettige huiszoekingen plaatsvonden bij de familie van u en uw vrouw in Ingoesjetjië (CGVS, p. 3 en 5). De brief stelt echter enkel dat er sinds 2009 "regelmatig" "onwettige" huiszoekingen plaatsvinden bij jullie families en geeft geen specificatie over het aantal al dan niet wettige huiszoekingen. Hierdoor rijst twijfel over de waarde van dit document.

Het protocol, dd 17 oktober 2011, dat overigens veel weg lijkt te hebben van een met balpen ingevulde kopie waarbij de datum, meer bepaald de maand, op pagina 2 met balpen en correctievloeistof werd bijgewerkt, betreft een huiszoeking die werd uitgevoerd bij uw vader. U wist niet wie dit protocol uitgaf of ondertekende, en wat de functie was van deze persoon. U wist niet welke persoon deze huiszoeking uitvoerde en wat zijn naam was. U wist niet door welke instantie de huiszoeking werd uitgevoerd; u dacht dat het parket de huiszoeking uitvoerde. U wist niet op welk moment van de dag de huiszoeking plaatsvond. U wist niet of er getuigen bij deze huiszoeking aanwezig waren (CGVS, p. 7-8). Al deze informatie staat nochtans letterlijk in het protocol vermeld. U stelde dat u dit protocol wel las maar dat u deze informatie niet meer wist (CGVS, p. 7). Aangezien u met het voorleggen van dit protocol wil aantonen dat de autoriteiten tot op vandaag naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u dit document niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen.

U stelde dat tijdens deze huiszoeking die u nu eens in oktober 2011 situeerde en dan weer in november 2011 (CGVS, p. 4 en 7), het internationaal paspoort van uw vrouw werd meegenomen (CGVS, p. 3-4). U stelde dat uw vrouw voor haar vertrek naar België een internationaal paspoort wilde laten aanmaken. Hiervoor gaf ze haar Russisch binnenlands paspoort mee aan een meisje dat werkte bij de paspoortdienst. Uw vrouw vluchtte naar België op het moment dat haar Russisch binnenlands paspoort nog bij het meisje lag. Dit meisje gaf het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, samen met haar nieuwe internationaal paspoort, voor oktober 2011 terug aan uw familie in Ingoesjetjië. U stelde dat deze twee documenten van uw vrouw echter op een verschillende plaats in

Ingoesjetië werden bewaard. Hierdoor werd enkel het internationaal paspoort van uw vrouw, en niet haar Russisch binnenlands paspoort, meegenomen bij deze huiszoeking (CGVS, p. 4). Toen jullie uit de Russische Federatie vertrokken, had uw vrouw nog geen internationaal paspoort bekomen, noch had ze haar intern paspoort terug gekregen (CGVS man 6/12/2010, p. 16, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 3). Uit de stempel op pagina 19 van het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw blijkt dat er al op 25 september 2009 door de autoriteiten een internationaal paspoort aan uw vrouw werd uitgereikt. Jullie vertrokken echter pas op 14 november 2009 in Nazran (DVZ verklaring 8/12/2009, vraag 34). Jullie verklaarden daarnaast dat de families van u en uw vrouw het meisje dat voor de paspoorten zorgde, lange tijd niet terugvonden (CGVS man, p.4; CGVS vrouw, p. 3). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het bijna twee jaar zou duren om dit meisje, Z. (...), terug te vinden aangezien zij een vriendin van uw vrouw is (CGVS vrouw, p. 3) en aangezien uw vrouw haar het vertrouwen zou geschonken hebben om voor haar een internationaal paspoort af te halen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, dat een internationaal paspoort in Rusland in persoon moet worden afgehaald, hetgeen u zelf overigens ook aangaf (CGVS 6/12/2010, p. 16). Hierdoor is het weinig aannemelijk dat uw vrouw haar internationaal paspoort, en bijgevoegd haar Russisch binnenlands paspoort, niet meer zou terug gekregen hebben voor haar vlucht naar België. Het is even weinig aannemelijk dat dit document dan pas na de huiszoeking van oktober (of november) 2011 naar België zou zijn opgestuurd (CGVS, p. 5). Hierdoor groeit het vermoeden dat uw vrouw haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehouden.

Volgens uw verklaringen en het protocol van de huiszoeking, dd 17/10/2011, werd tijdens de huiszoeking in oktober of november 2011 eveneens uw militair boekje meegenomen (CGVS, p. 3-5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag eind 2010 stelde u echter dat uw legerboekje, samen met uw internationaal paspoort, toen al werd meegenomen tijdens een huiszoeking (CGVS 6/12/2010, p. 15-16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling te staan.

De enveloppe bewijst enkel dat de vader van uw vrouw op 26 januari 2012 iets verstuurd naar een vrouw in Kortrijk. Deze enveloppe geeft geen informatie over jullie problemen in uw land van herkomst. Uw Russisch binnenlands paspoort legde u al voor in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 4).

Daarnaast beklemtoont het Commissariaat-generaal dat uw eerste asielaanvraag om meerdere redenen werd geweigerd. Zowel u als uw echtgenote bleven immers in het kader van jullie eerste asielaanvraag onaannemelijk vaag over enkele essentiële elementen uit jullie asielrelaas. Zo konden jullie geen van beiden ook maar één van de door jullie aangehaalde incidenten exact dateren. Jullie waren zelfs niet in staat om aan te geven of een bepaald incident zich in het begin, het midden of op het einde van een bepaalde maand had voorgedaan. Zelfs met betrekking tot uw eigen (en enige) arrestatie kon u niet preciezer zijn dan 'juli, augustus of september' (CGVS man 6/12/2010, p. 13, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 4-6). U wist daarnaast niet hoe u precies had kunnen vrijkomen bij deze arrestatie. U meldde de tussenkomst van een familielid, maar weet niet hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen. Ondanks het feit dat het een familielid van u betrof, heeft u niet geïnformeerd hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen (CGVS man 6/12/2010, p. 12-13). U noch uw echtgenote konden dateren wanneer uw echtgenote precies was aangesproken door die Wahabieten, noch wanneer zij door hen ontvoerd en geslagen werd (CGVS man 6/12/2010, p. 8, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 5). Bovendien konden jullie niet duiden van wanneer tot wanneer zij precies in het ziekenhuis was opgenomen, als gevolg van de slagen die zij had gekregen. U verklaarde dat u vanwege uw problemen met de Wahabieten bescherming zocht bij de politie, maar kon noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal zeggen wanneer u dan naar de politie was geweest. U gaf aan dat u pas naar de politie ging nadat uw vrouw op weg naar haar werk benaderd was geweest door die Wahabieten, maar kon dit niet verder dateren (CGVS man 6/12/2010, p. 11-12). Ook uw echtgenote kon hiervan zelfs niet bij benadering een datum geven. Zij verklaarde dat ze zich niet kon herinneren wanneer u naar de politie was geweest (CGVS vrouw 6/12/2010, p. 5-6). Ten slotte wisten u noch uw echtgenote te melden wanneer jullie precies onderdoken bij de broer van uw echtgenote (CGVS man 6/12/2010, p. 9, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 3). Jullie verklaarden beiden dat uw eigen broer nog twee keer werd meegenomen, hetgeen jullie vernamen van uw vader. Jullie wisten echter niet wanneer hij dan precies werd meegenomen of voor hoe lang (CGVS man 6/12/2010, p. 14-15, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 2). Gezien u zowel tijdens de periode van uw onderduiken als hier in België contact onderhoudt met uw vader (CGVS man 6/12/2010, p. 4), blijft het tot vandaag niet geloofwaardig dat u van dergelijke essentiële elementen niet op de hoogte zou zijn. Voorts waren ook uw verklaringen over uw reisroute van de Russische Federatie tot België niet aannemelijk. Al deze vaststellingen blijven overeind.

Verder bleef u ook opvallend vaag in uw verklaringen over de problemen die de familieleden van u en uw vrouw nog kenden na jullie vertrek naar België. Zo stelde u dat uw broer B. (...) in 2010 verdween en later werd vrijgekocht. U wist echter niet wanneer B. (...) in 2010 precies verdween en sinds wanneer B. (...) precies terecht is. U wist evenmin hoelang B. (...) in totaal spoorloos bleef. U verklaarde dat u niet lang met uw vader praat aan de telefoon (CGVS, p. 3-4). Nochtans stelde u dat u onlangs nog contact had met uw vader (CGVS, p. 2). U stelde dat uw vader vertelde dat B. (...) via familie was vrijgekocht. U wist echter niet via welk familielid B. (...) precies werd vrijgelaten. Het is opvallend dat u zo weinig details kan geven over de verdwijning en vrijlating van uw broer B. (...), temeer daar u verklaarde dat alle incidenten omwille van u plaatsvonden (CGVS, p. 4). U wist evenmin hoeveel huiszoekingen er later bij de familie van u en uw vrouw plaatsvonden (CGVS, p. 8). Hiermee wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehold.

Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal op dat overtuigende documenten een overtuigend asielrelaas kunnen ondersteunen, wat hier echter duidelijk niet het geval is. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tevens voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de vierde asielaanvraag van uw vrouw, F. E. (...) (6.530.948), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de medische problemen (hoofdpijn) waar u tijdens uw vierde asielaanvraag melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 9). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (uw Russisch binnenlands paspoort) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die het Commissariaat-generaal echter niet betwist, maar niet met betrekking tot de door u en uw man aangehaalde problemen. Dit document werd uitvoeriger besproken (zie boven) in de beslissing over de vierde asielaanvraag van uw man M.-B. E. (...) (OV 6.530.948).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M.-B. E., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 95 129. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 23 maart 2012.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 83 370 van 21 juni 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M.-B. E. Het arrest genomen in hoofd van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 17 december 1981 in Nazran (Ingoesjetie).

U had in Ingoesjetie problemen met Wahabieten, die wilden dat u met hen samenwerkte. U werd later één keer opgepakt door de politie en ondervraagd over uw banden met deze wahabieten. U werd daarbij mishandeld. U werd dankzij bemiddeling van een familielid dat bij de politie werkte op de dag van uw aanhouding weer vrijgelaten. Op 19 november 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

In 2010 verdween uw broer B. (...). Via betaling van losgeld door uw familie werd hij vrijlaten. U weet niet waar B. (...) zich nu bevindt.

Op 23 december 2010 besloot ik tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 25 maart 2011 werd uw eerste asielaanvraag definitief negatief afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 mei 2011 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 31 mei 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag.

In oktober 2011 vond er een huiszoeking bij uw vader plaats, waarbij men op zoek was naar u. Later vond er nog een huiszoeking plaats bij u thuis. Op de dag van deze huiszoeking verdween uw broer A. (...). Sindsdien is hij vermist.

Op 20 januari 2012 diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 24 januari 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigering tot inoverwegingname van uw derde asielaanvraag.

Op 9 februari 2012 diende u samen met uw vrouw F. E. (...) (6.530.948) uw vierde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een brief van een NGO, een protocol van een huiszoeking, een enveloppe en uw Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw vierde asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw vorige asielaanvragen in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS, p. 3-4). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw vierde asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 23 december 2010 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

De brief van de NGO Mashr vermeldt als uitgiftedatum: 18 januari "2011", terwijl de in deze brief beschreven incidenten zich deels in 2012 voordeden. Het feit dat deze brief een foute uitgiftedatum bevat, doet vermoeden dat dit een aangepaste standaardbrief betreft. Deze brief heeft bovendien een gesolliciteerd karakter. U stelde dat de broer van uw vrouw naar de NGO ging en vroeg of ze iets konden doen (CGVS, p. 6). Het is in dit verband opvallend dat in de brief staat dat uw schoonbroer K. (...), de broer van uw vrouw, zich tot Mashr richtte met het verzoek de informatie na te trekken en te bevestigen dat uw vrouw op onwettige wijze vervolgd werd door medewerkers van de speciale diensten; i.e. de autoriteiten, terwijl uit de verklaringen die uw vrouw op het Commissariaat-generaal aflegde in het kader van haar eerste asielaanvraag nergens blijkt dat zij voor haar vertrek uit de Russische Federatie door de autoriteiten zou zijn vervolgd, maar wel door wahabieten, meer bepaald door twee mannen met een baard over wie ze zich niet meer herinnerde en die tegen haar hadden

gezegd dat ze in geen geval naar de politie mocht gaan (CGVS 6/12/2010, p. 5). U wist verder merkwaardig genoeg niet waar de hoofdzetel van de NGO is, hoewel deze informatie letterlijk in de brief wordt vermeld (CGVS, p. 6). U verklaarde tot twee keer toe dat in deze brief vermeld wordt hoeveel wettige en hoeveel onwettige huiszoekingen plaatsvonden bij de familie van u en uw vrouw in Ingoesjetië (CGVS, p. 3 en 5). De brief stelt echter enkel dat er sinds 2009 "regelmatig" "onwettige" huiszoekingen plaatsvinden bij jullie families en geeft geen specificatie over het aantal al dan niet wettige huiszoekingen. Hierdoor rijst twijfel over de waarde van dit document.

Het protocol, dd 17 oktober 2011, dat overigens veel weg lijkt te hebben van een met balpen ingevulde kopie waarbij de datum, meer bepaald de maand, op pagina 2 met balpen en correctievloeistof werd bijgewerkt, betreft een huiszoeking die werd uitgevoerd bij uw vader. U wist niet wie dit protocol uitgaf of ondertekende, en wat de functie was van deze persoon. U wist niet welke persoon deze huiszoeking uitvoerde en wat zijn naam was. U wist niet door welke instantie de huiszoeking werd uitgevoerd; u dacht dat het parket de huiszoeking uitvoerde. U wist niet op welk moment van de dag de huiszoeking plaatsvond. U wist niet of er getuigen bij deze huiszoeking aanwezig waren (CGVS, p. 7-8). Al deze informatie staat nochtans letterlijk in het protocol vermeld. U stelde dat u dit protocol wel las maar dat u deze informatie niet meer wist (CGVS, p. 7). Aangezien u met het voorleggen van dit protocol wil aantonen dat de autoriteiten tot op vandaag naar u op zoek zijn, is het merkwaardig dat u dit document niet aan een nader onderzoek zou hebben onderworpen.

U stelde dat tijdens deze huiszoeking die u nu eens in oktober 2011 situeerde en dan weer in november 2011 (CGVS, p. 4 en 7), het internationaal paspoort van uw vrouw werd meegenomen (CGVS, p. 3-4). U stelde dat uw vrouw voor haar vertrek naar België een internationaal paspoort wilde laten aanmaken. Hiervoor gaf ze haar Russisch binnenlands paspoort mee aan een meisje dat werkte bij de paspoortdienst. Uw vrouw vluchtte naar België op het moment dat haar Russisch binnenlands paspoort nog bij het meisje lag. Dit meisje gaf het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, samen met haar nieuwe internationaal paspoort, voor oktober 2011 terug aan uw familie in Ingoesjetië. U stelde dat deze twee documenten van uw vrouw echter op een verschillende plaats in Ingoesjetië werden bewaard. Hierdoor werd enkel het internationaal paspoort van uw vrouw, en niet haar Russisch binnenlands paspoort, meegenomen bij deze huiszoeking (CGVS, p. 4). Toen jullie uit de Russische Federatie vertrokken, had uw vrouw nog geen internationaal paspoort bekomen, noch had ze haar intern paspoort terug gekregen (CGVS man 6/12/2010, p. 16, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 3). Uit de stempel op pagina 19 van het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw blijkt dat er al op 25 september 2009 door de autoriteiten een internationaal paspoort aan uw vrouw werd uitgereikt. Jullie vertrokken echter pas op 14 november 2009 in Nazran (DVZ verklaring 8/12/2009, vraag 34). Jullie verklaarden daarnaast dat de families van u en uw vrouw het meisje dat voor de paspoorten zorgde, lange tijd niet terugvonden (CGVS man, p.4; CGVS vrouw, p. 3). Het is echter weinig waarschijnlijk dat het bijna twee jaar zou duren om dit meisje, Z. (...), terug te vinden aangezien zij een vriendin van uw vrouw is (CGVS vrouw, p. 3) en aangezien uw vrouw haar het vertrouwen zou geschonken hebben om voor haar een internationaal paspoort af te halen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, dat een internationaal paspoort in Rusland in persoon moet worden afgehaald, hetgeen u zelf overigens ook aangaf (CGVS 6/12/2010, p. 16). Hierdoor is het weinig aannemelijk dat uw vrouw haar internationaal paspoort, en bijgevoegd haar Russisch binnenlands paspoort, niet meer zou terug gekregen hebben voor haar vlucht naar België. Het is even weinig aannemelijk dat dit document dan pas na de huiszoeking van oktober (of november) 2011 naar België zou zijn opgestuurd (CGVS, p. 5). Hierdoor groeit het vermoeden dat uw vrouw haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehouden.

Volgens uw verklaringen en het protocol van de huiszoeking, dd 17/10/2011, werd tijdens de huiszoeking in oktober of november 2011 eveneens uw militair boekje meegenomen (CGVS, p. 3-5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag eind 2010 stelde u echter dat uw legerboekje, samen met uw internationaal paspoort, toen al werd meegenomen tijdens een huiszoeking (CGVS 6/12/2010, p. 15-16). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling te staan.

De enveloppe bewijst enkel dat de vader van uw vrouw op 26 januari 2012 iets verstuurd naar een vrouw in Kortrijk. Deze enveloppe geeft geen informatie over jullie problemen in uw land van herkomst. Uw Russisch binnenlands paspoort legde u al voor in het kader van uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 4).

Daarnaast beklemtoont het Commissariaat-generaal dat uw eerste asielaanvraag om meerdere redenen werd geweigerd. Zowel u als uw echtgenote bleven immers in het kader van jullie eerste asielaanvraag onaannemelijk vaag over enkele essentiële elementen uit jullie asielrelaas. Zo konden

jullie geen van beiden ook maar één van de door jullie aangehaalde incidenten exact dateren. Jullie waren zelfs niet in staat om aan te geven of een bepaald incident zich in het begin, het midden of op het einde van een bepaalde maand had voorgedaan. Zelfs met betrekking tot uw eigen (en enige) arrestatie kon u niet preciezer zijn dan 'juli, augustus of september' (CGVS man 6/12/2010, p. 13, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 4-6). U wist daarnaast niet hoe u precies had kunnen vrijkomen bij deze arrestatie. U meldde de tussenkomst van een familielid, maar weet niet hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen. Ondanks het feit dat het een familielid van u betrof, heeft u niet geïnformeerd hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen (CGVS man 6/12/2010, p. 12-13). U noch uw echtgenote konden dateren wanneer uw echtgenote precies was aangesproken door die Wahabieten, noch wanneer zij door hen ontvoerd en geslagen werd (CGVS man 6/12/2010, p. 8, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 5). Bovendien konden jullie niet duiden van wanneer tot wanneer zij precies in het ziekenhuis was opgenomen, als gevolg van de slagen die zij had gekregen. U verklaarde dat u vanwege uw problemen met de Wahabieten bescherming zocht bij de politie, maar kon noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal zeggen wanneer u dan naar de politie was geweest. U gaf aan dat u pas naar de politie ging nadat uw vrouw op weg naar haar werk benaderd was geweest door die Wahabieten, maar kon dit niet verder dateren (CGVS man 6/12/2010, p. 11-12). Ook uw echtgenote kon hiervan zelfs niet bij benadering een datum geven. Zij verklaarde dat ze zich niet kon herinneren wanneer u naar de politie was geweest (CGVS vrouw 6/12/2010, p. 5-6). Ten slotte wisten u noch uw echtgenote te melden wanneer jullie precies onderdoken bij de broer van uw echtgenote (CGVS man 6/12/2010, p. 9, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 3). Jullie verklaarden beiden dat uw eigen broer nog twee keer werd meegenomen, hetgeen jullie vernamen van uw vader. Jullie wisten echter niet wanneer hij dan precies werd meegenomen of voor hoe lang (CGVS man 6/12/2010, p. 14-15, CGVS vrouw 6/12/2010, p. 2). Gezien u zowel tijdens de periode van uw onderduiken als hier in België contact onderhoudt met uw vader (CGVS man 6/12/2010, p. 4), blijft het tot vandaag niet geloofwaardig dat u van dergelijke essentiële elementen niet op de hoogte zou zijn. Voorts waren ook uw verklaringen over uw reisroute van de Russische Federatie tot België niet aannemelijk. Al deze vaststellingen blijven overeind.

Verder bleef u ook opvallend vaag in uw verklaringen over de problemen die de familieleden van u en uw vrouw nog kenden na jullie vertrek naar België. Zo stelde u dat uw broer B. (...) in 2010 verdween en later werd vrijgekocht. U wist echter niet wanneer B. (...) in 2010 precies verdween en sinds wanneer B. (...) precies terecht is. U wist evenmin hoelang B. (...) in totaal spoorloos bleef. U verklaarde dat u niet lang met uw vader praat aan de telefoon (CGVS, p. 3-4). Nochtans stelde u dat u onlangs nog contact had met uw vader (CGVS, p. 2). U stelde dat uw vader vertelde dat B. (...) via familie was vrijgekocht. U wist echter niet via welk familielid B. (...) precies werd vrijgelaten. Het is opvallend dat u zo weinig details kan geven over de verdwijning en vrijlating van uw broer B. (...), temeer daar u verklaarde dat alle incidenten omwille van u plaatsvonden (CGVS, p. 4). U wist evenmin hoeveel huiszoekingen er later bij de familie van u en uw vrouw plaatsvonden (CGVS, p. 8). Hiermee wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder uitgehold.

Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal op dat overtuigende documenten een overtuigend asielrelaas kunnen ondersteunen, wat hier echter duidelijk niet het geval is. Bijgevolg kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Tevens voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de vierde asielaanvraag van uw vrouw, F. E. (...) (6.530.948), besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de medische problemen (hoofdpijn) waar u tijdens uw vierde asielaanvraag melding van maakte, moet ik aanstippen dat u geen enkel bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat u medische problemen heeft en wanneer deze problemen zijn ontstaan (CGVS, p. 9). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt

immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een tweede middel haalt verzoekende partij opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Eveneens voert verzoekende partij in dit middel de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aan. Verzoekende partij roept vervolgens, in een derde middel, de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM en wederom van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een vierde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het fair play-beginsel. In een vijfde en laatste middel tenslotte, brengt verzoekende partij de schending naar voren van artikel 15, sub c van voormelde richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto artikel 13 EVRM en van de materiële motiveringsplicht. De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.3. Betreffende de opgeworpen schending van de richtlijn 2004/83/EG en meer in het bijzonder artikel 15 sub c wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de

vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikt dit artikel niet langer over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. In verband met de opgeworpen schending van het “fair play-beginsel” merkt de Raad vervolgens op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.5. Waar verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht opwerpt, merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.7.1. Verzoekende partij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand tot vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat er in casu geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar verklaringen, zodat haar relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “lopende het dringend beroep”, niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat bij de eerste asielaanvraag van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekende partij geen enkel afdoend begin van bewijs kon voorleggen met betrekking tot de door haar

aangehaalde problemen met Wahabieten en de politie in Ingoesjetië, haar verklaringen over haar reisroute van de Russische Federatie tot België niet aannemelijk zijn en omdat verzoekende partij en haar echtgenote erg vaag bleven over enkele essentiële elementen uit hun asielrelaas. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 58 603 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 maart 2011, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State (administratief dossier, map eerste asielaanvraag).

De Raad wijst erop niet bevoegd te zijn om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens, die desbetreffend door verzoekende partij worden bijgebracht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij – zoals verder zal blijken – er middels de door haar bijgebrachte documenten in het kader van haar vierde asielaanvraag niet in slaagt om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. De argumenten dat “onjuiste verklaringen” niet per definitie leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag, er in casu geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen haar verklaringen, het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld “lopende het dringend beroep” niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf, zijn niet van aard om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te weerleggen, waarbij de Raad volledigheidshalve nog opmerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat er zich een aantal problemen voordeden met de tolk, die volgens haar niet correct haar woorden vertaalde naar het Nederlands, hetgeen zij kon merken omdat zij reeds een aardig mondje Nederlands spreekt, merkt de Raad op dat verzoekende partij bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of zij de tolk goed begreep, waarop zij bevestigend heeft geantwoord (administratief dossier, map vierde asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 8/3/2012, p. 2). Op het einde van het interview heeft verzoekende partij nogmaals verklaard dat zij de tolk goed heeft begrepen. Er werd haar eveneens gevraagd of zij nog iets te vragen/toe te voegen had. Verzoekende partij heeft echter nagelaten om hier enige opmerkingen over te formuleren (administratief dossier, map vierde asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 8/3/2012, p. 9). Het post factum opwerpen van dergelijke problemen tijdens het gehoor, is dan ook niet overtuigend. Verzoekende partij duidt daarenboven op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling de conversaties tijdens de gehoren op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven.

2.2.9.1. Verzoekende partij voert aan dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat verwerende partij zich er toe zou hebben beperkt tot het analyseren van de originele documenten die verzoekende partij heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar asielrelaas en zij voor het overige verwijst naar de eerdere beslissingen en de houding van verzoekende partij. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht.

Verzoekende partij kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij in de eerste plaats op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen weigeren. Verder oppert verzoekende partij dat het totaal niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen oordeelt, net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn.

Door geen controle door te voeren, is er duidelijk sprake van onbehoorlijk bestuur, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift tevens het volgende: “Er dient trouwens vastgesteld dat telkens een standaardargumentatie wordt gehanteerd in de beslissingen die genomen worden betreffende aanvragen van personen uit Ingoesjetië, met name dat verwezen wordt naar de toestand in deze autonome republiek, waarvan beweerd wordt dat deze verbeterd is, er gesteld wordt dat de verklaringen te vaag zijn, en verder telkens opnieuw wordt vergeleken met de houding van

een “model-vluchteling”, en telkens gesteld wordt dat de houding van de verzoeker niet overeenstemt met de houding die van een vluchteling zou kunnen verwacht worden, hierbij niet gestoord door het feit dat er uiteraard in het geboorteland van verzoeker andere gebruiken gelden dan hier in België, en ook de omstandigheden tot gevolg hebben dat elke vluchteling niet zomaar kan vergeleken worden met een model-vluchteling waarvan het profiel eenzijdig is opgemaakt door CGVS en vervolgens ook de vergelijking met dit eigen model geheel eenzijdig gebeurt door CGVS.” Het getuigt volgens verzoekende partij van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om een asielaanvraag af te wijzen op basis van een dergelijke vergelijking met een “model vluchteling”, hetgeen overigens niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, concludeert verzoekende partij.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich onterecht heeft beperkt tot het analyseren van de originele documenten die verzoekende partij heeft voorgelegd ter ondersteuning van haar asielrelaas en zij voor het overige verwijst naar de eerdere beslissingen en de houding van verzoekende partij, duidt de Raad er wederom op dat hij niet bevoegd is om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. De commissaris-generaal heeft derhalve met recht zijn onderzoek en beoordeling beperkt tot de documenten die verzoekende partij naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag heeft bijgebracht. Weliswaar wordt in de bestreden beslissing gerept over de motieven uit de beslissing inzake de eerste asielaanvraag van verzoekende partij. Deze passage houdt echter geen nieuwe beoordeling in over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd. Hiermee wenst verwerende partij enkel, volledigheidshalve, in de verf te zetten dat overtuigende documenten een overtuigend asielrelaas kunnen ondersteunen, wat in casu duidelijk niet het geval is, mede gelet op de zeer opmerkelijke vaagheden en onwetendheden die toen werden vastgesteld. Dat verzoekende partij zich niet van de indruk kan ontdoen dat verwerende partij in de eerste plaats op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen weigeren, betreft een louter vermoeden dat zij geenszins kan hardmaken. Zulke bewering is, gelet op de zeer omstandige beoordeling van alle door verzoekende partij neergelegde stukken, absoluut niet overtuigend. Het argument van verzoekende partij dat het totaal niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen oordeelt, net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn, kan evenmin door de Raad worden weerhouden. Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf. Het behoort niet tot de taak van de commissaris-generaal, en evenmin tot die van de Raad, om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op te vullen. Ten slotte oordeelt de Raad dat de argumentatie van verzoekende partij als zou door verwerende partij een “standaardargumentatie” worden gehanteerd, waarbij de aanvragen van personen uit Ingoesjetië steeds volgens hetzelfde stramien verlopen en men hun relaas steeds toetst aan dat van een “model-vluchteling”, wat niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, geen hout snijdt. Van enige vergelijking met een “model-vluchteling” is in de bestreden beslissing generlei sprake. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt eenvoudigweg dat de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe elementen in het kader van haar vierde asielaanvraag één voor één op uitvoerige wijze worden besproken, waarna de conclusie volgt dat de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet kunnen herstellen. De uiterst grondige en concreet op de nieuwe elementen ingaande motivering van verwerende partij, kan in geen geval als een standaardmotivering worden afgedaan. Dat haar aanvraag niet individueel zou zijn beoordeeld, betreft bijgevolg een argument dat feitelijke grondslag mist.

2.2.10.1. Betreft het niet bijbrengen van enig afdoend begin van bewijs, legt verzoekende partij uit dat het haar niet kan worden verweten dat zij, gezien de omstandigheden, zichzelf niet nog langer in gevaar heeft willen brengen door nog eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen. Er kan van haar niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Zij vraagt zich af wat overigens de waarde is van de bewijsstukken die zij voorlegt, indien die zonder meer aan de kant worden geschoven wegens niet relevant, of nog, wanneer ze relevantie hebben, er alles aan gedaan wordt om deze als onwaarachtig te gaan bestempelen, terwijl het tegendeel waar is. Verzoekende partij betoogt dat bij asielaanvragen vanwege personen die afkomstig zijn van Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië, een “vast systeem” bestaat waarbij steeds wordt geargumenteed dat er weliswaar sprake is van verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen, maar dat er echter geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich zou hebben voorgedaan bij de kandidaat-vluchteling. Indien zij dan bewijzen

voorlegt die werden gevraagd, worden die zomaar van de hand gedaan. Verzoekende partij wenst met klem te protesteren tegen een dergelijke werkwijze. Er dient volgens verzoekende partij te worden vastgesteld dat zij de waarheid heeft verteld en dat haar op basis van dit geloofwaardig relaas de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend. De argumentatie dat haar asielaanvraag niet geloofwaardig zou zijn, terwijl zij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, is een faling van het systeem dat dient te worden aangepakt, aldus verzoekende partij. Ter conclusie stipt verzoekende partij nog eens aan dat het zomaar afwijzen van een asielaanvraag op basis van een stereotiepe argumentatie, waarbij de, nochtans gevraagde, bewijsstukken zonder meer opzij worden geschoven, niet strookt met de erkenning dat er ginds folteringen, verdwijningen en dergelijke meer gebeuren.

2.2.10.2. In de eerste plaats merkt de Raad op dat, waar verzoekende partij volhoudt dat zij de waarheid heeft verteld en zij betoogt dat haar op basis van dit geloofwaardig relaas de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, het louter tegenspreken van de commissaris-generaal uiteraard niet volstaat om alsnog aan te tonen dat haar – reeds als ongeloofwaardig bestempelde – relaas strookt met de werkelijkheid. Ten tweede wenst de Raad wederom aan te stippen dat de bewijslast wel degelijk op haarzelf rust en dat verzoekende partij in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Waar verzoekende partij klaagt dat de door haar voorgelegde stukken zonder meer aan de kant werden geschoven door verwerende partij en zij de werkwijze van verwerende partij hekelt, met name dat zij voor personen die afkomstig zijn van Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië, een “vast systeem” zou hanteren waarbij de voorgelegde bewijzen die werden gevraagd, nooit in aanmerking worden genomen, dient nogmaals te worden opgemerkt dat uit de inhoud van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat zulke werkwijze werd gehanteerd. Zo wordt in de bestreden beslissing uitvoering uiteengezet waarom geen doorslaggevende bewijswaarde kan worden toegekend aan de brief van NGO Mashr, aan het protocol aangaande de huiszoeking bij de vader van verzoekende partij, aan de enveloppe en aan het binnenlands paspoort van verzoekende partij. Het verweer van verzoekende partij dat er sprake is van een stereotiepe argumentatie, waarbij de, nochtans gevraagde, bewijsstukken zonder meer opzij worden geschoven, wordt door de Raad niet bijgetreden.

2.2.11.1. Verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd in haar nadeel, terwijl deze elementen in werkelijkheid niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van diens asielaanvraag. Zij onderstreept dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekende partij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist of kon weten. Alles berust volgens verzoekende partij op “eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten en verdachtmakingen van bepaalde stukken”. Verzoekende partij wenst er in dit verband tevens op te wijzen dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient te worden bewezen.

2.2.11.2. Waar verzoekende partij de mening is toegedaan dat verwerende partij zaken opwerpt die niet correct zijn en dat diens beoordeling berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten en verdachtmakingen van bepaalde stukken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot het uiten van blote kritiek, zonder die in concreto te onderbouwen. Zij geeft immers niet aan welke motieven die verwerende partij weergeeft in haar beslissing niet correct zijn en gebaseerd zijn op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties. Dergelijke vage argumentatie kan de Raad niet overtuigen. Hierbij herhaalt de Raad nogmaals dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekende partij aangebrachte stukken in het kader van haar vierde asielaanvraag op omstandige wijze worden besproken door verwerende partij, maar dat de voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet kunnen herstellen.

Verder constateert de Raad dat het betoog van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist of kon weten, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard voor haar opvallend vage verklaringen omtrent de problemen die haar familieleden en die van haar echtgenote nog kenden na haar vertrek naar België. Zo wist verzoekende partij niet wanneer haar broer B. verdween en sinds wanneer hij terecht is. Verzoekende partij kon ook niet zeggen hoelang B. spoorloos bleef en via welk familielid hij werd vrijgelaten. Deze onwetendheden zijn opvallend, gezien deze incidenten omwille van haar plaatsvonden. Net zo min wist verzoekende partij te zeggen hoeveel huiszoekingen er nog bij haar familie en die van haar vrouw hebben plaatsgevonden. De Raad wijst erop dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou

hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Het zich hierover niet informeren, terwijl zij aangeeft nog contact te hebben met haar vader, doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. De verklaring dat zij uiteraard niet alles wist of kon weten, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, daar dit geen excuus vormt voor het gegeven dat verzoekende partij geen moeite heeft gedaan om zich over deze gebeurtenissen terdege te informeren.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij een ganse argumentatie uiteenzet om aan te tonen dat de door haar afgelegde verklaringen in verband met de reisweg wel degelijk stroken met de werkelijkheid, verwijst de Raad opnieuw naar hetgeen werd uiteengezet in punt 2.2.7.2.. Zoals reeds gesteld is de Raad niet bevoegd om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissing werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Aangezien de verklaringen van verzoekende partij in verband met de reisweg reeds naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag werden beoordeeld en verzoekende partij in het kader van haar huidige asielaanvraag geen elementen bijbrengt waarmee zij kan aantonen dat haar verklaringen desbetreffend wel degelijk geloofwaardig zijn, komt het de Raad niet toe aangaande argumenten in overweging te nemen.

2.2.13.1. Verzoekende partij geeft aan dat er zich in Ingoesjetië nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van de mensenrechten, wat ook door verwerende partij wordt erkend. Het is volgens haar zo dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit. Het is dan ook duidelijk dat de situatie ernstig en precair is, en dat, onder deze omstandigheden, haar leven ten zeerste in gevaar is indien zij zou terugkeren naar Ingoesjetië. Verder benadrukt verzoekende partij dat ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken, waarbij de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden. In deze omstandigheden is het volgens verzoekende partij duidelijk dat elke asielaanvraag vanwege personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië of naburige republieken, ten minste grondig dienen te worden onderzocht en dat verwerende partij niet zomaar kan refereren aan eerdere beslissingen of een stereotiepe argumentatie als zou het niet mogelijk zijn om de grens ongemerkt over te steken en als zou er niet gehandeld zijn als een "model-vluchteling". Door enkel te verwijzen naar vorige beslissingen, is er sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2.13.2. De Raad meent zich te kunnen beperken tot de verwijzing naar hetgeen in de punten 2.2.7.2. en 2.2.15.2. wordt gesteld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15.1. Verzoekende partij argumenteert dat geenszins correct is gemotiveerd waarom zij de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië. Evenmin werd haar persoonlijk situatie onderzocht.

Verzoekende partij wijst erop dat, opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van haar leven of haar persoon, het niet noodzakelijk is om aan te tonen dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Het is reeds voldoende om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 en naar "recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen".

Verzoekende partij stelt dat haar afkomst noch naar herkomst uit Ingoesjetië in vraag wordt gesteld. Zij stelt tevens dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er een is van willekeurig geweld, mede gelet op de folteringen en ontvoeringen die er plaatsvinden en de onveilige toestand in het algemeen. Verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij alle relevante elementen had moeten onderzoeken, meer bepaald dat zij zich ervan had moeten vergewissen dat verzoekende partij, ongeacht de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekende

partij meent dat er sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in "Tjsetsjenië", die geenszins in concreto getoetst is geworden en dit ondanks de zeer concrete informatie met name namen van personen en plaatsen die verzoekende partij heeft aangebracht.

Door enerzijds te stellen dat er in Ingoesjetië sprake is van folteringen, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch anderzijds zonder meer de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren aan verzoekende partij, enkel omdat er sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers en omdat diens relaas niet geloofwaardig zou zijn, schendt verwerende partij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op manifeste wijze, zo meent verzoekende partij.

2.2.15.2. Het verweer dat de commissaris-generaal, inzake de subsidiaire beschermingsstatus, geen enkel onderzoek terzake heeft gedaan, kan door de Raad niet worden bijgetreden. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dat verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoekende partij niet in aanmerking heeft genomen bij haar overweging of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, betreft een argument dat feitelijke grondslag mist.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat op heden in Ingoesjetië nog steeds sprake is van willekeurig geweld, mede gelet op de folteringen en ontvoeringen die er plaatsvinden en de onveilige toestand in het algemeen en dat de subsidiaire beschermingsstatus haar niet kan worden geweigerd omdat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers vallen. Zij argumenteert dat verwerende partij, ongeacht de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, had moeten nagaan dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoekende partij echter geen concrete elementen aanbrengt om aan te tonen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat, ook voor subsidiaire bescherming de bewijslast op verzoekende partij rust. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de in de bestreden beslissing omschreven situatie in Ingoesjetië, met name dat er zich nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen, de opmerking dat het feit dat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers valt niet wil zeggen dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld – wat er in feite op neerkomt dat verzoekende partij uit de motivering die in de bestreden beslissing vermeld staat, louter een andere conclusie deduceert – en de vermelding dat verwerende partij zich desbetreffend beperkt tot een standaardargumentatie, geenszins aantoont dat er in Ingoesjetië werkelijk een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar

leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad wijst erop dat verwerende partij dienaangaande het volgende stelt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is." Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de "Subject Related Briefing" betreffende "Ingoesjetië - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië" van 11 januari 2011 (stuk 12, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, waaruit blijkt dat Ingoesjetië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen uiterst beperkt is gezien het gericht en gelimiteerd karakter van deze handelingen waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt is. Bijgevolg besluit verwerende partij terecht dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor gewone burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij verschillende malen aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, map vierde asielaanvraag, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 maart 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT